

Romanje na Koroško

Pripravil Igor Ribič

Enkrat letno se srčki odpravimo na enodnevno romanje z avtobusom. Letos smo to želeli že na začetku velikega travna, vendar za prizadevanja organizatorja Tomaža Rozmana ni bilo zadosti posluha. Prvo nedeljo v kimavcu pa se je avtobus le napolnil in v ranem in meglenem jutru angelske nedelje smo se romarji zbrali pred Duhovnim središčem sv. Jožefa, da bi se odpravili na senčno stran Karavank. S seboj smo povabili dr. Petra Venclja, poznavalca slovenske in tudi siceršnje zgodovine, in pa našega nepogrešljivega duhovnega voditelja p. dr. Viljema Lovšeta.



Srčki pred »oktogonom«

Naš prvi cilj je bila Gospa Sveta, kamor se stekajo reke romarjev že 1.300 let. Gospa Sveta velja za najstarejšo slovensko božjo pot in hkrati tudi za najpomembnejšo, saj stoji na, za Slovence, sveti zemlji: na polju med Krnskim gradom in gosposvetsko cerkvijo je zibelka slovenstva in naše prve državnosti. Prvo cerkvico je postavil sv. Modest, prvi misijonar in škof med Slovenci.

Pri Gospe Sveti smo darovali nedeljsko sv.mašo. V mašnem nagovoru smo poslušali razmišljanje p. Vilija o evangeljskem izreku, da kdor se ne odpoveduje, ne more biti Jezusov učenec.



Po sv. maši smo prepustili besedo dr. Venclju, ki nam je s svojimi razlagami in množico zgodovinskih podatkov izdatno napolnil spominsko malho. Pot smo nadaljevali najprej na vzpetino nedaleč stran, kjer je nekoč stal Krnski grad, nato na Plešivec, kjer na podolgovatem hribu stoji mogočna neoromanska triladijska cerkev s svojstvenimi poslikavama Valentina Omana, v Šentvidu na Glini pa smo si nekoliko oddahnili in posedeli na prostornem trgu starega mestnega jedra. Naslednja postaja je bilo Osojsko jezero, kjer skrbno ohranjajo izročilo o Mutcu Osojskemu, potem pa cerkev sv. Ruprehta v Beljaku, kjer počiva mati Ribčovega Franceta iz Vrbe. Naša zadnja romarska postaja je bil Rožek, kjer smo doživeli še uro keltske zgodovine.

P. Vili nas znova in znova spodbuja in usmerja, da ne bi zašli s poti k Očetu



Romali smo na Koroško

Prijetno utrujeni in bogatejši za marsikatero novo spoznanje smo se zapeljali proti karavanškemu predoru in naprej proti Ljubljani. Nekateri Srčke je brnenje motorja zazibalo v dremež.

Bogu hvala za bogat dan, povrne naj Tomažu Rozmanu za brezhibno organizacijo, p. Viliju za besede, ki iz nas preganjajo malodušje in nas znova in znova spodbujajo, dr. Venciju za obširne razlage in ne nazadnje vozniku Stankotu za varno vožnjo.

Še nekaj iz popotne fototorbe







